

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **JUDr. X.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení**
sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č.j. OSZ-49366-86/M-Ří-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 10. 3. 2020 č.j. OSZ-49366-86/M-Ří-2020 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž byly podle ust. § 82 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 528/1991 Sb.**“), za použití ust. § 29, § 33, § 34 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 155/1995 Sb.**“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

sociálního zabezpečení (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 31. 12. 2019 č.j. OSZ-49366-85/D-Kč-2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím **správní orgán I. stupně** podle ust. § 56 odst. 1 písm. b), § 29, § 33, § 34, § 74 a § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. rozhodl o zvýšení starobního důchodu za jednotlivé roky od 1. 3. 2001, kdy byl důchod přiznán, a dále rozhodl, že výplata zvýšeného starobního důchodu náleží od 16. 12. 2014.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť přiznáním výsluhového příspěvku (orgánem sociálního zabezpečení MV č.j. ZS-49366/70-93 ze dne 3. 11. 1993) mu byl přiznán nárok na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, při souběhu dávek důchodového pojištění musí o tomto souběhu být rozhodnuto v rozhodnutí příslušného orgánu sociálního zabezpečení o starobním důchodu, což však v té době příslušný orgán sociálního zabezpečení MV neučinil. V současné době nerozhodoval o tomto souběhu příslušný odbor sociálního zabezpečení MV, ale neexistující instituce MV – orgán sociálního zabezpečení MV a samozvaný ředitel tohoto neexistujícího orgánu. Neexistenci dovozoval z toho, že daný orgán nemá sídlo a sídlo skrývá pod P.O. Box, není zařazen pod ministrem vnitra, ale pod státního tajemníka. Zmatečnost a nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že dle poučení v prvostupňovém rozhodnutí o námitkách rozhoduje ředitel odboru sociálního zabezpečení MV, ale v napadeném rozhodnutí rozhodoval samozvaný ředitel neexistujícího orgánu sociálního zabezpečení JUDr. V. B. Dále požadoval posoudit, u které instituce je zaměstnána Mgr. E. R., která je uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, a aby JUDr. V. B. doložil, kdy a kým byl jmenován na místo ředitele orgánu sociálního zabezpečení MV. Žádal, aby soud přezkoumal, u které instituce MV je žalobce pojištěn z důchodového pojištění, a podle jakého zákona, když z interních normativních aktů MV vyplývá, že touto určenou institucí je MV – odbor sociálního zabezpečení.
4. Namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kde se od 1. 3. 2001 starobní důchod zvyšuje na procentní výměru 5 538 Kč měsíčně, má být na základě údajů vedených v jeho osobním spisu, uvedena částka ve výši 8 652 Kč měsíčně (procentní výměra) + 1 310 Kč (základní výměra), celkem 9 962 Kč měsíčně, která náleží ke dni 1. 3. 2001 jako výměra příspěvku za službu, tím je nesprávně proveden výpočet výše starobního důchodu i v následujících letech.
5. Měl za to, že se na jeho případ vztahuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“), nesouhlasil s názorem žalovaného, že by se toto nařízení vztahovalo jen na migrující osoby, mezi jeho principy patří princip rovného zacházení a zachování nabytých práv, není cílem nařízení povýšit migrující osoby nad občany států Evropského společenství. Tvrdil, že dané nařízení je závazné a přímo použitelné ve všech členských státech, v případě rozporu s národním právem se uplatní přednostně. Nesouhlasil s tím, že výsluhový příspěvek není důchod ze sociálního zabezpečení – důchodového pojištění, výpočet výše tohoto příspěvku i starobního důchodu byl proveden u obou dávek žalobce na základě získaných dob pojištění (čl. 53 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nařízení č. 883/2004), služební poměr tak rovněž zakládá důchodové pojištění podle hlavy I, čl. 1, písm. c) daného nařízení, je obdobou zvláštního systému pro příslušníky ozbrojených sil jako podle hlavy I, čl. 1 písm. e) nařízení, o kterých rozhodují orgány sociálního zabezpečení ministerstev obrany, vnitra a spravedlnosti, není příslušná o nich rozhodovat ČSSZ ČR. Žalovaný tvrdí, že v ČR má občan nárok na důchody pouze podle obecně platných právních předpisů (tj. dle zákona o důchodovém pojištění), dle názoru žalobce však občan má nárok i na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, který je v návaznosti na nařízení č. 883/2004 zvláštním systémem sociálního zabezpečení lišícím se od obecného systému, dále poukazoval též na ust. § 39 zákona č. 582/1991 Sb., který výsluhový příspěvek označuje jako nárok občana na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil. Odvolával se na nepromlčitelnost výsluhového příspěvku, což uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 5 As 71/2006-86, rovněž zde uvedl, že výsluhový příspěvek nenáleží pouze tehdy, pokud při souběhu nároků na tento příspěvek a starobní důchod žadatel zvolil pobírání důchodu, žalobce však žádnou volbu neprovedl, k žádnému souběhu v době vydání rozhodnutí o výsluhovém příspěvku v roce 2001 nedošlo, žalobce nepodal ani žádost o přiznání a vyplacení starobního důchodu. Žalobce považuje rozhodování žalovaného o výsluhovém příspěvku za diskriminaci.

6. Měl za to, že souběh výsluhového příspěvku a starobního důchodu se považuje za souběh dávek stejného druhu dle čl. 53 odst. 1 nařízení č. 883/2004, žalovaný musí provést jejich souběh a dle čl. 52 odst. 1 a) a odst. 3 nařízení přiznat jeden – ten vyšší - důchod, vychází to též z ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., z toho vyplývá, že zákon č. 155/1995 Sb. jednoznačně uplatnil čl. 53 odst. 1 a čl. 52 odst. 3 nařízení č. 883/2004 a žalovaný má vyplatit vyšší z vypočtených částek, nelze aplikovat ust. § 160 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Platí R 59/1995, dle kterého je soud oprávněn posoudit dodatečně i předchozí pravomocné rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, a to z hlediska, zda jím byla dávka neprávem odeprána, v takovém případě je právně nerozhodné, že předchozí rozhodnutí, kterým byla dávka takto neprávem odeprána, je již pravomocné.
7. Namítal, že žádost o přiznání příspěvku za službu od 1. 1. 1993 byla sepsána dne 31. 12. 1992, žádost došla žalovanému dne 21. 4. 1993, přiznaný příspěvek za službu (nyní výsluhový příspěvek) byl žalobci několikrát zvýšen až na částku 8 652 Kč měsíčně, takto přiznaný a vyplácený důchod (příspěvek na službu) nelze snížit, odejmout ani konfiskovat, žalovaný však tuto částku přestal od 1. 4. 1996 vyplácet bez udání důvodu, dne 4. 1. 2001 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. OSZ-49366-20/VD-SP-2001, dle kterého žalobci dnem 28. 2. 2001 nárok na příspěvek na službu zaniká, neboť mu od 1. 3. 2001 náleží nárok na starobní důchod. Dle názoru žalobce však nelze ukončit výplatu tohoto příspěvku, pokud nepředcházelo procesní rozhodnutí o ukončení jeho výplaty. Na základě žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu, která byla žalovanému doručena dne 3. 4. 2001, byl žalobci vnučen a přiznan od 1. 3. 2001 starobní důchod ve výši 6 709 Kč měsíčně, tím žalovaný porušil povinnosti dle čl. XIII. odst. 3 zákona č. 160/1995 Sb. a ust. § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Žalovaný však žalobci přes jeho opakované žádosti výsluhový příspěvek nevyplácí, přesto, že se dle čl. XIII. odst. 4 zákona č. 160/1995 Sb. a § 119 zákona č. 186/1992 Sb. má zvyšovat ve stejných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu, tj. výsluhový příspěvek je považován za částečný invalidní důchod. Požadoval, aby mu žalovaný od 1. 3. 2001 nadále přiznal starobní důchod ve výši 9 962 Kč měsíčně.

8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul předchozí průběh správního řízení a uvedl, že žalobce směřuje řízení ve věcech důchodového pojištění a výsluhového příspěvku, i když jde o různé právní úpravy, odvolává se na nařízení č. 883/2004, i když nebylo zjištěno (ani nebylo tvrzeno), že by žalobce vykonával výdělečnou činnost v některém z členských států EU (kromě ČR), ze které by byl pojištěn pro účely důchodového pojištění.
10. K námitce nicotnosti uvedl, že Ministerstvo vnitra je orgánem sociálního zabezpečení podle ust. § 3 odst. 3 písm. d) zákona č. 528/1991 Sb., jehož působnost je stanovena v § 9 téhož zákona, odkázal na usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 45 Ad 1/2012-153 ze dne 20. 1. 2012.
11. Sdělil, že námitky žalobce popisující vybrané výňatky organizačních a procesních postupů, použitých právních předpisů, včetně nadnárodních, které však nejsou relevantní pro tvrzenou nezákonnost, natož pak krácení nároků žalobce, se v podstatě shodují s námitkami, které žalobce opakovaně zasílal žalovanému i v rámci podávaných stížností, žalovaný mu všechny tvrzené nesprávnosti opakovaně a podrobně vysvětlil, k tomu rovněž viz usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 45 Ad 1/2012-153 ze dne 20. 1. 2012, kde se soud s obdobnou argumentací vypořádal.
12. Žalobce bez opory v právní úpravě nerozlišuje starobní důchod a výsluhový příspěvek, tento příspěvek považuje za procentní výměru dávky důchodového pojištění příslušníků bezpečnostních sborů, k tomu přiřazuje základní výměru, tedy složku dávky důchodového pojištění, má za to, že od 1. 3. 2001 má být coby procentní výměra starobního důchodu uvedena částka 8 652 Kč odpovídající výši výsluhového příspěvku ke dni jeho zastavení, a dále k ní přičítá základní výměru ve výši 1 310 Kč, jde však o vlastní výklad žalobce. Je to též v rozporu s důvodem, na základě kterého žalobce žádal o přepočet starobního důchodu dodatečným doložením nové doby pojištění, a rovněž se zákonem č. 155/1995 Sb., od kterého se žalovaný nemůže odchýlit. Doložením nové doby pojištění mu pro výpočet výše procentní výměry starobního důchodu mohl být zhodnocen celý další rok doby pojištění, procentní sazba se po přepočtu zvýšila z 58,5 % na současných 60 % výpočtového základu.
13. Obsah žalobních bodů 3 – 11 na napadené rozhodnutí nedopadá, jde o vlastní úvahy žalobce bez relevance k projednávané věci. K údajné povinnosti aplikovat nařízení č. 883/2004 uvedl, že argumentace žalobce článkem 2 odst. 1 není namístě, dle úvodního bodu 13 tohoto nařízení, který je provedením čl. 48 Smlouvy o fungování Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

unie, musí pravidla pro koordinaci zaručit, aby osoby, které se rozhodly být výdělečně činné ve více státech, nebyly znevýhodněny oproti těm, kteří byli výdělečně činní jen ve státě jednom. Aplikace tohoto nařízení na všechna řízení o dávkách důchodového pojištění všech pojištěnců, jak žalobce požaduje, tak nemá oporu v použitelných právních předpisech, neboť právě koordinační nařízení byla přijata pro zachování práv osobám uplatňujícím právo na volný pohyb. Žalobce byl pojištěn pouze v České republice, není proto důvod na řízení o jeho dávce důchodového pojištění aplikovat dané nařízení.

14. Poukázal na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s úpravou výše starobního důchodu, výrok tohoto rozhodnutí nijak neupravoval výsluhový příspěvek, který žalobci nenáleží již od 1. 3. 2001.
15. V České republice existuje pouze jeden hmotněprávní systém důchodového pojištění, který se vztahuje na všechny pojištěnce bez rozdílu vykonávané činnosti, samostatný systém důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil (bezpečnostních sborů), oddělený od obecného systému důchodového pojištění, v České republice neexistuje.
16. Charakter výsluhového příspěvku a skutečnost, že nejde o dávku důchodového pojištění, opakovaně judikují správní soudy, z posledních rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016 č.j. 6 As 122/2015-28, k použitelnosti koordinačních nařízení v řízení bez mezinárodního prvku viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018 č.j. 42 Ad 12/2017-45.
17. Měl za to, že v dané věci nijak nepochybil, navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
19. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení ze dne 5. 11. 1993 č.j. ZS-49366/70-93 byl žalobci podle § 98 odst. 1 a § 99 zákona č. 334/1991 Sb., o služebním poměru policistů zařazených ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie, přiznán od 1. 1. 1993 příspěvek na službu ve výši 3 800 Kč měsíčně, který byl od stejného dne zvýšen o 400 Kč na celkových 4 200 Kč měsíčně.
20. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení, ze dne 4. 1. 2001 č.j. OSZ-49366-20/Vd-Sp-2001 bylo podle ust. § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky rozhodnuto tak, že dnem 28. 2. 2001 zanikne žalobci nárok na příspěvek na službu v částce 8 652 Kč měsíčně, s odůvodněním, že tento příspěvek nenáleží ode dne vzniku nároku na starobní důchod, přičemž nárok na starobní důchod vznikne žalobci dnem 1. 3. 2001.
21. Žádostí o důchod ze dne 28. 3. 2001 podanou dne 3. 4. 2001 žalobce požádal o přiznání starobního důchodu od 1. 3. 2001.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

22. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení ze dne 30. 5. 2001 č.j. OSZ-49366-26/Vd-Zo-2001 byl podle ust. § 29, § 74, § 33 a § 34 zákona č. 155/1995 Sb. žalobci na základě jeho žádosti ze dne 28. 3. 2001 přiznán starobní důchod v procentní výměře 5 399 Kč měsíčně, v základní výměře 1 310 Kč měsíčně, celkem ve výši 6 709 Kč měsíčně, v odůvodnění je uveden způsob, jak daný orgán k výpočtu těchto částek dospěl.
23. Žádostí ze dne 16. 12. 2019 podanou při ústním jednání žalobce požádal o přepočítání starobního důchodu, k čemuž doložil vysvědčení z 9. třídy ZDŠ.
24. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 12. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že na základě žádosti žalobce ze dne 16. 12. 2019 byla pro výši starobního důchodu přiznaného ode dne 1. 3. 2001 dodatečně zhodnocena též doba od 1. 9. 1960 do 31. 8. 1961 jako doba pojištění, procentní výměra důchodu byla stanovena z výpočtového základu 9 229 Kč, který byl vypočten z osobního vyměřovacího základu ve výši 15 485 Kč za roky 1986 – 2000 a upraven podle § 15 zákona č. 155/1995 Sb., zhodnocená doba pojištění do vzniku nároku na starobní důchod činí 40 roků, za každý celý rok této doby náleží 1,5 %, vyměřovacího základu, procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 40 roků pojištění činí 60 % výpočtového základu, tj. 5 538 Kč měsíčně, základní výměra stanovená pevnou částkou činí 1 310 Kč měsíčně. Vyšel z toho, že zvýšení důchodu se doplatí nejvýše pět let ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na jeho zvýšení, náležející a vyplacené částky starobního důchodu za období od 16. 12. 2014 do 31. 1. 2020 budou zúčtovány, doplatek starobního důchodu činí 13 898 Kč.
25. Žalobce podal dne 18. 2. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí obsáhlé námitky, ve kterých uplatnil obdobnou argumentaci jako v žalobě.
26. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 10. 3. 2020 byl žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2001 přiznán starobní důchod od 1. 3. 2001 ve výši celkem 6 709 Kč měsíčně, žalobce rozhodnutí převzal dne 13. 6. 2001, odvoláním jej nenapadl, žalobce dále dne 16. 12. 2019 požádal o přepočítání starobního důchodu v souvislosti s dodatečným doložením dosud nezhodnocené doby pojištění od 1. 9. 1960 do 31. 8. 1961, požadavku bylo vyhověno, důchod byl přepočítán a zvýšen k datu přiznání, žalovaný též uvedl, jakým způsobem dospěl k výši starobního důchodu 6 848 Kč. Poukázal na to, že žalobce nerozporuje příslušnost Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení, rozhodovat v dané věci jak v prvním stupni, tak v řízení o námitkách, soudy již v minulosti odmítly názor, že tento orgán jinou činnost vykonávat nesmí (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018 č.j. 42 Ad 12/2017-45). Nesouhlasil s tím, že by se nařízení č. 883/2004 aplikovalo na všechna řízení o dávce důchodového pojištění, odkázal na jeho úvodní bod č. 13, shledal, že názor žalobce na všeobecnou aplikaci tohoto nařízení nemá oporu v právních předpisech, neboť koordinační nařízení byla přijata pro zachování práv osobám uplatňujícím právo na volný pohyb osob (k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018 č.j. 32 Ad 8/2017-32). Žalobce byl z důvodu výdělečné činnosti pojištěn pouze v České republice, není důvod na jeho řízení aplikovat nařízení č. 883/2004. Měl za to, že obsah námitek neodpovídá § 82 správního řádu, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

prvostupňové rozhodnutí se týkalo úpravy výše starobního důchodu, jeho výrok nijak neupravoval výsluhový příspěvek, odvoláním pak lze napadnout pouze výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Uvedl, že v České republice existuje pouze jeden systém důchodového pojištění, který se vztahuje na všechny pojištěnce bez rozdílu povolání, neexistuje samostatný systém důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil (bezpečnostních sborů). Správní soudy opakovaně judikovaly, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění (6 As 122/2015-28).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by daná rozhodnutí deklaroval za nicotná, nemohl by se pak zabývat dalšími žalobními námitkami poukazujícími na nezákonnost takových rozhodnutí, jelikož zákonnost lze zkoumat jen u aktu, který existuje. Shledal, že příslušná námitka žalobce ohledně nicotnosti, dle které v dané věci rozhodoval neexistující orgán tj. Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení, který nemá ani sídlo, skrývá se pod P.O.Box a není zařazen pod ministra vnitra, není důvodná.
29. Dle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. platí, že zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Samotný pojem nicotnosti je vymezen v ust. § 77 odst. 1 správního řádu a blíže rozveden v judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména jde o rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č.j. 8 Afs 78/2006-74 a ze dne 12. 3. 2013 č.j. 7 As 100/2010-65.
30. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí, jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Důvody nicotnosti nejsou v zákoně vymezeny taxativně, tyto důvody jsou dále precizovány judikaturou. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.
31. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č.j. 9 As 286/2015 - 60: „jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

32. V případě, že by vůbec neexistoval správní orgán, který napadené rozhodnutí (a rovněž prvostupňové rozhodnutí) vydal, nejednalo by se vůbec o rozhodnutí správního orgánu, nebyla by zde tudíž ani pravomoc k vydání takového aktu, což by způsobovalo jeho nicotnost. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.
33. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.
34. Ministerstvo vnitra je zřízeno v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky a se zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to jako ústřední správní úřad, jeho působnost je vymezena zákonem č. 2/1969 Sb. a dalšími zákony. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. d) zákona č. 582/1991 Sb. je Ministerstvo vnitra též orgánem sociálního zabezpečení. Působnost Ministerstva vnitra na úseku sociálního zabezpečení včetně důchodového pojištění je dále stanovena v ust. § 9 zákona č. 582/1991 Sb.
35. Čl. 31b organizačního řádu Ministerstva vnitra, který je přílohou k nařízení Ministerstva vnitra a společného služebního předpisu náměstka ministra vnitra č. 23/2016, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „organizační řád“), pak vymezuje předmět činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, do něhož dle odst. 1 písm. a) patří též plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení pro policisty, dle písm. d) rozhodování o dávkách důchodového pojištění těchto osob a dle odst. 2 písm. b) rozhodování o námitkách proti rozhodnutím uvedeným v odstavci 1 písm. d). Působnost jednotlivých oddělení daného odboru sociálního zabezpečení je vymezena v čl. 31b odst. 4 organizačního řádu. Podle čl. 4 organizačního řádu ministr vnitra řídí státního tajemníka s výjimkou činností vyplývajících z pravomocí stanovených státnímu tajemníkovi zákonem.
36. Z toho je zřejmé, že ve věci zvýšení starobního důchodu žalobce rozhodoval existující správní orgán, totiž Ministerstvo vnitra, který je ústředním správním úřadem, a to v rámci své pravomoci svěřené mu zákonem č. 582/1991 Sb., který dané ministerstvo ve vymezených případech stanoví jako orgán sociálního zabezpečení. Tomu odpovídá též identifikace daného správního orgánu na prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, kde je uvedeno „Ministerstvo vnitra“ (jako příslušný správní orgán) a bližší označení „orgán sociálního zabezpečení“, což je třeba chápat jako vymezení, v rámci jaké svěřené působnosti v dané věci Ministerstvo jedná. Ministerstvo vnitra jako ústřední správní úřad totiž vykonává působnost v řadě různých úseků státní správy. V daném správním řízení v prvním stupni pak rozhodovala vedoucí dávkového oddělení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a v řízení o námitkách ředitel odboru sociálního zabezpečení, což odpovídá jejich kompetencím, jakou jsou vymezeny v Organizačním řádu.

37. K námitce týkající se sídla je třeba uvést, že sídlo není definičním znakem správního orgánu, správní orgán je třeba chápat ve smyslu institucionálním, tedy jako organizační jednotku, když čl. 79 odst. 1 Ústavy ČR stanoví: „*Ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem.*“ Odborná literatura k pojmu správního úřadu uvádí: „*Dnešní správní právo pojímá úřad především ve smyslu institucionálním (čl. 79 odst. 1 a 2 Úst). Tedy že za úřad považuje každou trvalou organizační jednotku, která byla zřízena jako vykonavatel veřejných úkolů a není právnickou osobou. Úřad v tomto pojetí není spojován s konkrétními osobami, které obstarávají agendu úřadu, úřad existuje bez ohledu na personální změny v jeho vedení i v aparátu. To je právě znak trvalosti, neboť nezáleží na tom, která konkrétní osoba ve věci činí nějaké opatření, ale zda tak činí jako orgán nebo zástupce či jiná kompetentní osoba v rámci úřadu a jeho působnosti.*“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 599). Na příslušných správních rozhodnutích je přitom uvedena adresa sídla odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, tj. nám. Hrdinů 3, Praha 4, a dále též adresa pro písemný styk, tyto adresy odpovídají údajům uvedeným na úřední desce orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Soud v této souvislosti žádnou nesrovnalost, natož pak důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí, neshledal.
38. Soud neshledal ani důvod přezkoumávat, zda Mgr. E. R., vedoucí dávkového oddělení, a JUDr. V. B., ředitel odboru sociálního zabezpečení, jsou ve svých funkcích oprávněni jednat na základě pracovněprávních předpisů, neboť jak vyplývá ze shora uvedeného pojetí správního orgánu, tato skutečnost nemá žádný vliv na případnou nicotnost obou správních rozhodnutí a jeho účinky vůči žalobci, stejně tak není relevantní ani rozsáhlá argumentace žalobce, z jakých důvodů má za to, že zanikla funkce ředitele JUDr. B., či z jakých důvodů by měl být propuštěn. Na základě výše uvedeného tedy soud považuje námitku ohledně nicotnosti za nedůvodnou.
39. Žalobce se dále domníval, že výše jeho starobního důchodu měla být odvozena od výše jeho příspěvku za službu (výsluhového příspěvku), neboť obojí jsou dávkami důchodového pojištění. Soud se zabýval námitkami žalobce ohledně souběhu dávek příspěvku na službu a starobního důchodu, a dospěl k následujícím závěrům.
40. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. se z pojištění poskytují tyto důchody: starobní, invalidní, vdovský a vdovecký, sirotčí. Jiné dávky důchodového pojištění v tomto zákoně upraveny nejsou, není tam tedy upraven ani výsluhový příspěvek (či příspěvek za službu) pro bývalé policisty či příslušníky ozbrojených sil.
41. Podle § 1 zákona č. 155/1995 Sb. tento zákon upravuje organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost České správy sociálního zabezpečení, okresních správ sociálního zabezpečení a orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a k výběru příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, úkoly občanů a zaměstnavatelů při provádění sociálního zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, včetně řízení ve věcech pojistného na sociální

zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

42. Podle ust. § 54 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. *nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Ve smyslu ust. § 28 odst. 1 téhož zákona se těmito podmínkami u starobního důchodu myslí získání potřebné doby pojištění a dosažení určitého věku, popř. splnění dalších podmínek stanovených zákonem.*
43. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. *důchodové pojištění provádí, řídí a kontroluje u příslušníků Policie České republiky (...) Ministerstvo vnitra.*
44. Podmínky nároku na příspěvek za službu a další související otázky byly v době, kdy žalobce pobíral tento příspěvek, upraveny zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „**zákon č. 186/1992 Sb.**“), který navazoval na předchozí zákon č. 334/1991 Sb.; podle zákona č. 186/1992 Sb. se jedná o nárok související se skončením služebního poměru. Dle ust. § 116 odst. 4 tohoto zákona příspěvek nenáleží ode dne vzniku nároku na starobní důchod. Dle ust. § 118 odst. 2 téhož zákona při souběhu nároku na příspěvek a na starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod.
45. Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 361/2003 Sb.**“), nabyl účinnosti až od 1. 1. 2007.
46. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že zákon č. 582/1991 Sb. se na rozhodování o příspěvku za službu resp. výsluhovém příspěvku nevztahuje, zákon č. 155/1995 Sb., který upravuje důchodové pojištění, pak takovou dávku nezná a neřadí ji mezi dávky důchodového pojištění, podle zákona č. 186/1992 Sb. je však řízení o příspěvku na službu řízením ve věcech služebního poměru.
47. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2007 č.j. 5 As 71/2006-86 k této problematice uvedl následující: „Výrazem „nenáleží“ použitým v § 116 odst. 4 zákona totiž zákonodárce vytvořil situaci pro postup dle ustanovení § 118 odst. 2 citovaného zákona, podle něhož při souběhu nároku na příspěvek a na starobní, plný invalidní nebo částečný invalidní důchod náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod. To znamená, že stanovením, že ode dne vzniku nároku na starobní důchod příspěvek nenáleží, určil hranici – bod, od něhož příspěvek nenáleží, a to do učinění volby oprávněným buď pro příspěvek a poté by při trvajícím nároku byla obnovena i realizace původního nároku, nebo pro starobní důchod a poté by touto volbou zanikl i nárok na příspěvek. Sledoval tím cíl zabránit tomu, aby nemohly být současně vypláceny obě dávky, avšak chtěl umožnit oprávněnému učinit volbu mezi oběma dávkami, což ovšem nešlo bez zachování nároku na příspěvek.“

48. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě, kdy Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení, nejprve učinilo rozhodnutí podle ust. § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. ze dne 4. 1. 2001 o tom, že dnem 28. 2. 2001 zanikne žalobci nárok na příspěvek na službu v částce 8 652 Kč měsíčně s tím, že nárok na starobní důchod vznikne žalobci dnem 1. 3. 2001 a od tohoto dne mu příspěvek za službu již nenáleží. Žalobce následně žádostí o starobní důchod podanou dne 3. 4. 2001 učinil volbu ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to pro starobní důchod, pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení ze dne 30. 5. 2001 mu pak byl starobní důchod od 1. 3. 2001 přiznán, žalobce se proti tomuto rozhodnutí neodvolal, učiněnou volbou mezi nárokem na příspěvek za službu a nárokem na starobní důchod pak žalobci nárok na příspěvek za službu zanikl. Tento mechanismus žalovaný vysvětlil žalobci již v přípisu ze dne 14. 7. 2008, v přípisu ze dne 13. 8. 2008 a v další korespondenci.
49. K působnosti Ministerstva vnitra k rozhodování o výsluhovém příspěvku se vyjádřil též Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 20. 1. 2012 č.j. 45 Ads 1/2012-153, na které poukázal žalovaný: *„Pokud by tedy mělo být rozhodováno o výsluhovém příspěvku orgánem sociálního zabezpečení podle zákona o organizaci sociálního zabezpečení a zákona o důchodovém pojištění, došlo by tím k porušení ústavní zásady, podle které orgány veřejné moci mohou rozhodovat pouze tam, kde je jim taková pravomoc dána zákonem. O výsluhovém příspěvku totiž může být rozhodováno pouze v režimu služebního zákona a rozhodovat o něm může pouze příslušný služební orgán. Tímto služebním orgánem je odbor pověřený ministrem podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) služebního zákona, tj. odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Za daných okolností se tak nelze ani podívat tomu, že tiskopisy byly vydány Ministerstvem vnitra a také na jeho adresu zaslány, neboť odbor sociálního zabezpečení je pouze jeho vnitřní organizační jednotkou. Je také evidentní, že Ministerstvo vnitra vykonává úkoly v celé řadě oblastí a není nijak vyloučeno, aby jeden jeho interní orgán na základě vnitřní dělby práce měl za úkol rozhodovat o dvou různých druzích nároků a ve vztahu ke každému z nich se řídit odlišnou procesní úpravou. Tak je tomu i v případě žalobce, kdy z důvodů vhodnosti (okolnosti rozhodné pro přiznání a výpočet dávek mají řadu shodných vstupů) odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra rozhoduje jak ve věcech důchodů bývalých policistů, tak i ve věcech jím náležejících výsluhových příspěvků.“*
50. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2010 č.j. 3 Ads 121/2009-116 k povaze výsluhového příspěvku uvedl: *„...je třeba vycházet z charakteru výsluhového příspěvku (resp. podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 příspěvek za službu). Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.). Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/96, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, (který se ovšem vztahoval na jinou právní úpravu obdobného výsluhového nároku příslušníků ozbrojených sil), „...obtěžuje hledání nového zaměstnání zmírňuje právě výsluhový příspěvek, na který by stěžovatel měl stálý nárok v každém jiném*

zaměstnání, s výjimkou služebního poměru. ... Výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle stanoviska ministra práce a sociálních věcí, s nímž se Ústavní soud ztotožnil, jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody“. Proto nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že se jedná o důchodovou dávku, na jejíž přiznání by se vztahovaly obecné předpisy od důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb.). Služební zákon odkazuje na předpisy důchodového pojištění pouze podpůrně v otázce valorizace a souběhu výsluhového příspěvku s důchodem (§ 159 a § 160 tohoto zákona), z čehož však nelze dovodit ničeho o právnímu charakteru a účelu této dávky.“ K tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012 č.j. 6 Ads 92/2012-35 a ze dne 10. 2. 2016 č.j. 6 As 122/2015-28.

51. Z toho je patrné, že výsluhový příspěvek (tj. podle dřívější právní úpravy příspěvek za službu) a starobní důchod jsou zcela odlišnými dávkami konstruovanými různými právními předpisy, nejedná se o dávky, které by obě spadaly do režimu důchodového pojištění, výsluhový příspěvek takovou dávkou není.
52. Není tak zřejmé, proč by žalovaný měl při přepočítávání výše starobního důchodu na základě dodatečného doložení další doby pojištění učiněného na návrh žalobce vycházet z výše příspěvku za službu, který jednak není dávkou důchodového pojištění, a žalobce na něj ztratil nárok již ke dni 1. 3. 2001 v důsledku učiněné volby ve prospěch starobního důchodu ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení ze dne 30. 5. 2001 o přiznání starobního důchodu. Zákon k postupu nastíněnému žalobcem neposkytuje žádnou oporu, žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, jakým způsobem dospěl ke zvýšené částce starobního důchodu přiznané žalobci. Na tyto závěry nemá vliv ani ust. § 39 zákona č. 582/1991 Sb., neboť ani toto ustanovení nezařazuje výsluhový příspěvek mezi dávky důchodového pojištění, nemá žádný vliv na to, že podmínky vzniku nároku na výsluhový příspěvek a jeho čerpání jsou konstituovány v zákoně č. 186/1992 Sb. a jemu předcházejícím zákoně č. 334/1991 Sb.
53. Ust. § 160 zákona č. 361/2001 Sb. o souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu se v daném případě neuplatní, neboť tento zákon nabyl účinnosti až od 1. 1. 2007, přičemž nárok na příspěvek za službu žalobci zanikl již ke dni 1. 3. 2001.
54. Žalobce při ústním jednání velmi podrobně rozebral, proč s judikaturou Nejvyššího správního soudu nesouhlasí, měl ji za nepřezkoumatelnou. Žalobce vlastní konstrukcí došel k závěru odlišnému. Že výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění, vyplývá podle názoru žalobce i z žádosti o příspěvek za službu, neboť v tiskopisu je uvedeno „žádost o důchod“. Tuto listinu soud provedl k důkazu při jednání. Žalobce též argumentoval zákony o zvyšování důchodů, tj. zákonem č. 183/1994 Sb. a zákonem č. 76/1995 Sb., též poukazoval na § 39 zákona č. 582/1991 Sb. Žalobce měl za to, že jeho závěry podporuje i § 75 zákona č. 287/2002 Sb., když argumentoval, že veškeré dávky, které mají za základ důchod, musí být důchody. Soud k těmto námitkám uvádí, že nejsou způsobilé vyvrátit přesvědčivé a jasné judikatorní závěry. Všechny tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

námítky již byly soudy vypořádány, z novějších rozhodnutí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 95/2020-54 ze dne 20. 8. 2020, či rozsudek č. j. 1 As 136/2020-21 ze dne 8. 10. 2020, na obdobnou argumentaci reagoval i Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 42 Ad 12/2017-45 ze dne 21. 6. 2018 či v usnesení č. j. 45 Ad 1/2012-153 ze dne 20. 1. 2012.

55. Nejsou důvodné ani námitky žalobce týkající se nezbytnosti aplikace nařízení č. 883/2004. Článek 2 bod 1 nařízení je totiž nutné vnímat optikou preambule, zejména článku 13 – (Pravidla pro koordinaci musí zaručit, aby osobám pohybujícím se ve Společenství a osobám na nich závislým nebo pozůstalým osobám byla zachována práva a výhody, které získaly nebo právě získávají.) a článku 15 (Je nezbytné podřídit osoby pohybující se ve Společenství sociálnímu systému jen jednoho členského státu, aby bylo zamezeno souběhu příslušných ustanovení vnitrostátních právních předpisů a komplikacím z toho vyplývajícím.) Z toho je zřejmé, že toto koordinační nařízení se uplatní pouze v případě migrujících osob. K aplikaci koordinačních nařízení v oblasti sociálního zabezpečení se vyjádřil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2010 č.j. 3 Ads 121/2009-116: *„Návazně lze odmítnout i veškeré stěžovatelovy námitky týkající se Nařízení Evropského parlamentu a Rady 883/04 a jeho aplikovatelnosti na posuzovanou věc. V první řadě je třeba připomenout, že citované nařízení dosud nevstoupilo v účinnost, a to ani k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, ani k datu vydání tohoto rozsudku. Dalším důvodem dokreslujícím zjevnou nesprávnost tohoto argumentu stěžovatele je i skutečnost, že stěžovatel netvrdil a ani ze správního spisu to není zřejmé, že by byl osobou migrující mezi členskými státy EU. Pak tedy stěžovatel logicky nespadal ani do osobního rozsahu platného a účinného Nařízení Rady č. 1408/71 (EHS) a právní úpravy koordinace systémů sociálního zabezpečení jako takové. Námitky týkající se porušení základních zásad těchto citovaných pramenů sekundárního práva EU tedy není důvodná.“*
56. Stejně tak v posuzovaném případě žalobce netvrdil, ani nebylo zjištěno, že by byl osobou migrující v rámci členských států EU, nařízení č. 883/2004 se tak v dané věci neuplatní, veškeré další úvahy nad jeho obsahem by proto byly bezpředmětné.
57. Při ústním jednání žalobce dále napadl správnost a zákonnost i rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2001, kterým byl žalobci přiznán starobní důchod. Toto vyjádření žalobce (vznesené v závěrečném návrhu) soud posoudil jako další důvod, proč žalobce považuje napadené rozhodnutí (o navýšení starobního důchodu) za nesprávné, žalobce pak poučil, že pokud se chce domáhat přímo zrušení rozhodnutí ze dne 30. 5. 2001, může tak učinit samostatnou žalobou (byť lze předpokládat odmítnutí žaloby pro opožděnost).
58. Žalobce konečně namítal při jednání i skutečnost, že žalovaný předložil jen část správního spisu (resp. byly předloženy spis starobního důchodu, nikoli spis výsluhového příspěvku), žalobce měl za to, že tímto byl zkrácen na svých právech. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou, když žalobce vyzval, aby navrhl, které další listiny má soud od žalovaného vyžádat, žalobce toto soudu nesdělil. K dotazu soudu pak nedokázal vysvětlit, v čem spočívá zkrácení jeho práv.

59. Konečně soud v tomto řízení nemůže hodnotit, z jakého důvodu, a zda oprávněně či nikoli, přestal žalovaný žalobci vyplácet v roce 1996 příspěvek za službu, když v tomto řízení je přezkoumáváno rozhodnutí o navýšení starobního důchodu z roku 2020.
60. Soud je přesvědčen o tom, že není nutno dále reagovat na veškerá dílčí tvrzení a argumenty, kterými žalobce zdůvodňuje své přesvědčení týkající se povahy výsluhového příspěvku, ať již se týkají procesního režimu rozhodování o starobním důchodu příslušníků ozbrojených sil, působnosti orgánů sociálního zabezpečení, podkladů, z nichž se vychází při stanovení starobního důchodu a výsluhového příspěvku, vedení spisu apod. V této souvislosti je třeba uvést, že povinnost soudu odůvodnit rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku (srov. např. rozsudek ESLP ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, bod. 61). Žalobní body a jednotlivé dílčí argumenty lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9). Za dané situace, kdy základní žalobní námitka je mylná, by bylo nadbytečné reagovat i na všechny podpůrné argumenty žalobce. Soud rovněž v podrobnostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009-16, který se za obdobného skutkového stavu zabývá obdobnými námitkami.
61. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že žalobce se svými námitkami neuspěl, soud nezjistil ani žádné vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. prosince 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.